

Mis bij wiskunde

De opgestapte bestuursleden van het Mathematisch Instituut – waar bijna alle statistici vertrokken na een slepend conflict – zijn onterecht geslachtofferd, zeggen ze. ‘Dit is een *cover up*. Wij zijn de zondebokken.’

8

Gedrogeerd in de sneeuw Ruim twintig studenten zijn in de Franse wintersportplaats Risoul vermoedelijk gedrogeerd. Ook drie leden van Quintus werden bij het uitgaan onwel. Wat gebeurde er in de après-ski bar La Grotte du Yeti? ‘Ik zag mannen met kleine, verfrommelde flesjes waarin bruin spul zat. Het zag er heel sketchy uit’

5

Geïnfecteerd! Red óf vernietig de mensheid in *ImmunoWars*

14

Wat wordt het: fysiek en/of online onderwijs?

Docenten hebben behoefte aan een richtlijn voor het wel of niet aanbieden van online onderwijs. 'Wat wordt er verwacht? Wat zet ik in de e-studiegids?'

DOOR SUSAN WICHGERS

De faculteitsraad van de Faculty of Governance and Global Affairs (FGGA) wil meer duidelijkheid over de verdeling in het komend academisch jaar. 'Opleidingen en zelfs docenten op individuele basis zijn hiermee aan het worstelen', zei faculteitsraadsvoorzitter Pauline Hutten onlangs in de vergadering met het faculteitsbestuur. 'Wat zet ik in de e-studiegids? Wat wordt er van mij volgend jaar verwacht, wat kan ik nog maken tegenover studenten die nu online gewend zijn? Er zijn ook studenten die het echt nodig hebben in het kader van drempelloos studeren.' Er zou ook meer over moeten worden gecommuniceerd, volgens Hutten. 'Jullie zijn er ongetwijfeld mee bezig, maar nu is het moment om daar meer duidelijkheid in te geven omdat de e-studiegidsen worden gemaakt en het nieuwe academische jaar wordt ingevuld.' 'Hier wordt veel over gesproken', reageerde decaan Er-

'Je wil zo toegankelijk mogelijk zijn, maar ook de werkdruk niet te groot maken'

win Muller. 'Het is een lastige discussie, omdat het twee kanten heeft: je wil zo maximaal mogelijk toegankelijk zijn voor studenten, en je wil de werkdruk voor medewerkers niet te groot maken doordat ze alles dubbel moeten gaan organiseren.' Volgens directeur bedrijfsvoering Niels Laurens is het daarnaast moeilijk om alle faculteiten op een lijn te krijgen, omdat sommige faculteiten meer waarde hechten aan fysiek onderwijs dan andere. 'Er zijn faculteiten die liever studenten in de klas hebben en online *second best* vinden. FGGA zit ook op die lijn.' Muller: 'Er zijn vormen gevonden in online onderwijs die heel nuttig zijn ter ondersteuning van live onderwijs. Dat wil je ook niet kwijt, maar je wil docenten niet gek draaien omdat ze dubbel werk hebben, want het is toch echt anders dan gewoon opnemen. Maar je hebt gelijk dat we er nu iets op moeten vinden, nu de e-studiegidsen worden gemaakt.' Docenten willen vooral een richtlijn zodat ze zelf niet de discussie aan hoeven gaan, zei Hutten. 'Dan krijg je dezelfde situatie als voorheen met *web lectures*. De een bood het wel aan en de ander niet, en die moest zich dan met hand en tand verdedigen.' 'We willen een richtlijn waardoor je je als docent gesteund voelt, ongeacht waarvoor gekozen wordt. Uiteraard zijn er dan ook mogelijkheden tot uitzondering, dat begrijpt iedereen.'

Mis niets, download nu de Mare-app

Geannuleerd debat leidt tot Kamervragen

In Leiden leidde het annuleren van een panel over Palestina tot grote ophef en Kamervragen. Op andere universiteiten gingen evenementen tijdens de Israël Apartheid Week wel gewoon door.

DOOR ANOUSHKA KLOOSTERMAN
FOTO TACO VAN DER EB

Bij heeft Kamervragen gesteld over het evenement dat de Universiteit Leiden verbood. De partij vraagt de minister om bij het college aan te dringen excuses te maken aan de beoogde moderator, Dina Zbeidy, 'gezien het feit dat ze zonder wederhoor publiekelijk door het cvb en de Rector Magnificus als academica ongeschikt is verklaard voor het leiden van een panel over een onderwerp waar zij jarenlang onderzoek naar heeft gedaan.' Daarnaast vraagt de partij om opheldering over het oordeel van de universiteit dat Zbeidy niet 'neutraal' genoeg is als moderator, wat uiteindelijk leidde tot het annuleren van het hele evenement. 'Waarin is dit vermeende gebrek aan 'neutraliteit' gelegen volgens de Universiteit, en heeft dit te maken met haar afkomst als Palestijnse?'

Ook is Bij kritisch op de huisregels van de universiteit, die een 'goede moderator' voorschrijven: 'Bent u van mening dat het hier om een politiek besluit van het College van Bestuur gaat, en dat de verwijzing naar de huisregels die een 'goede moderator' voorschrijven dermate vaag is dat deze willekeur van de universiteit toelaat?' Students for Palestine, de organisatie achter het gecancelde evene-

ment, houdt donderdagmiddag een schrijfworkshop in Den Haag, om 'studenten aan te moedigen media, Europese politici, en partner-instituten van Leiden te informeren over het uitkleden van de academische vrijheid aan de Universiteit Leiden', schrijven de studenten op Instagram. In de week dat Leiden een paneldiscussie Palestina annuleerde, ging op andere universiteiten de Israël Apartheid Week wel door, zonder bijzonder veel ophef. In Groningen waren er drie evenementen op de universiteit, zonder dat de woordvoering daar vanaf wist: 'Het is ons niet bekend in hoeverre soortgelijke evenementen hebben plaatsgevonden.' Na doorvragen over de evenementen, waaronder een workshop genaamd 'Academic Boycott of Israel: The Why and How', meldt de voorlichter dat de universiteit dit niet centraal heeft georganiseerd, maar misschien door de faculteiten zelf werd geregeld. 'Zoals aangegeven kan ik u daarover daarom verder geen informatie verstrekken.' Aan de Universiteit Utrecht waren er twee, waaronder een panel over 'Academic boycott in the Netherlands'. Die zijn doorgegaan, maar de universiteit laat weten wel te hebben overlegd met de organisatie en de moderator. 'Op de Universiteit Utrecht staan we voor academische vrijheid. Daarom zijn we van mening dat er ruimte moet zijn voor studenten en medewerkers om met elkaar in debat te gaan. Uiteraard op voorwaarde dat er ruimte is voor diverse meningen. Er is vooral contact geweest met de organisatie van de twee Utrechtse events, en een gesprek geweest met de moderator (een rechtenstudent van ons). 'De organisatie heeft ons verzekerd dat er ruimte zou zijn voor mensen met een andere mening dan die van henzelf. Daarnaast waren zij bereid om afspraken te maken met beveiliging. Onder die voorwaarden hebben wij besloten dat beide events doorgang konden vinden.' In Amsterdam, aan de Vrije Universiteit, vond vrijdag het panel 'Amnesty, Apartheid and the Palestinian question' plaats. 'De vu wil een omgeving bieden die diversiteit en inclusie bevordert en waar mensen zich op hun gemak en gestimuleerd voelen hun unieke perspectieven te delen. Aan de vu faciliteren wij studenten dan ook in het uitwisselen van ideeën en het voeren van debat', reageert de persvoorlichter. In Rotterdam hield het International Institute of Social Studies van de Erasmus een conferentie genaamd 'Resisting Israeli Apartheid'. Een week eerder noemde het *Nieuw Israëliisch Weekblad* het 'BDS-indoctrinatie aan de Erasmus'. De Erasmus-woordvoering reageerde niet op vragen.

Minister over brandbrief Joodse studenten

Een eerdere paneldiscussie over Palestina, dat wél doorging, leidde ook tot Kamervragen. Eind vorig jaar vertelde anonieme Joodse student J. in een interview op *Israël Nieuws*, dat hij en andere Joodse studenten in een brandbrief aan het college van bestuur stuurde over antisemitisme aan de universiteit. Daarin heeft hij het onder andere over anti-Israëliëse sentimenten in een 'Academic panel on Palestine' in november, dat was opgezet door de studievereniging van Midden-Oostenstudies en Students for Palestine. Mare heeft geprobeerd de geïnterviewde student te contacteren, maar kreeg geen reactie. De vvd stelde Kamervragen, die onderwijsminister Robbert Dijkgraaf eind vorige maand beantwoordde. Hij zegt dat naar aanleiding van de brief er op de faculteit Geesteswetenschappen 'gesprekken zijn gevoerd met docenten en studenten over een veilige en inclusieve leeromgeving bij de behandeling van gevoelige onderwerpen en over het belang van de scheiding tussen politiek en onderwijs.' Hij schrijft ook dat 'docenten die onderwijs geven over het Midden-Oosten zich bewust zijn van hun rol in het borgen en bevorderen van een open gesprek binnen de onderwijsomgeving ook wanneer er tussen studenten meningsverschillen zijn. 'In het enkele geval dat door een docent de grens tussen politiek en onderwijs is overschreden, is door het faculteitsbestuur corrigerend opgetreden.' Het is onduidelijk over welk geval dit gaat. De Joodse studenten hebben gesprekken gevoerd met het college van bestuur en de diversity officer, schrijft hij. 'Daarna zijn er meerdere gesprekken geweest op faculteitsniveau om de sociale veiligheid in het onderwijs te verbeteren waar de diversiteitsofficier aanwezig was en betrokken was in de coördinatie.'

Met meneer L. gaat het gelukkig weer goed

Hoe zou het nu met mijn medebewoners uit het Dolhuis gaan? Iedereen heeft wel eens meegemaakt dat je met geheel vreemden bent afgezonderd, contact maakt en als het voorbij is plannen maakt 'om contact te houden'. Dit gebeurt op zoveel manieren, denk maar aan vroeger toen je ouders opeens 'vakantievrienden' hadden omdat ze in de jaren tachtig met hen op dezelfde camping in de Dordogne zaten. Studenten hebben het natuurlijk over 'vriendjes van vroeger' en onze ouders zouden het eigenlijk moeten hebben over 'kennissen van vroeger' (kvv'tjes) – want ondanks alle beloften en goede bedoelingen verwatert dat contact al snel. Zo ging dat ook na mijn ontslag uit de GGZ Rivierduinen, deze week precies twee jaar geleden. Ik zou die dag in de middag worden opgehaald om naar het thuisfront te keren en had mijn schildersspullen, kleding en fotolijstjes (om mijn kale vertrek tijdelijk wat op te fluffen) inmiddels ingepakt. Toen moest natuurlijk ook het hoge woord eruit bij de medebewoners met wie ik in een relatief kort tijdsbestek veel had meegemaakt en uitgewisseld. Onder koffie en thee werd er voor de laatste keer aan de eettafel gesproken over de toekomst. Hoe zou het met ons goedkomen, en hoe zou de wereld er later uitzien nu wij (toen pas een week) in een lockdown zaten in verband met een virus? Veel antwoorden hadden we niet, wel wist ik dat mijn tijd er daar opzat (voor toen).

Er bleef niets anders over dan het te hebben over temps perdu

jaren een plekje heeft gegeven. Met mevrouw T. (lijdend aan depressie, geen familie van meneer T.) heb ik nog tweemaal afgesproken, maar er bleef niets anders over dan het te hebben over temps perdu in het Dolhuis. Inmiddels is ze naar het buitenland verhuisd, dus een snel weerzien zal er niet komen. Ik hoop dat het beter gaat met de andere mevrouw T., die naar de zwaardere afdeling moest verkassen omdat ze haar hele badkamer had gesloopt, want het aanzien van een jarenlange depressie is een zwaar beeld voor velen en voor haar. En dan was er nog mevrouw E. (lieve, belezen vrouw, lijdend aan chronische depressie na het overlijden van haar man; ze wilde geen telefoonnummers uitwisselen in verband met een diepgegronde vertrouwensstoornis), die op het punt van mijn vertrek met tranen over haar wangen mij intens omhelsde, ook al onttraadden de verzorgers dit in verband met het virus. Ze was een van mijn moedertjes in die twee weken, precies twee jaar terug. Ik denk nog vaak aan haar en ik wens dat het goed met haar gaat. En met meneer L.? Met meneer L. gaat het goed, gelukkig, want hij drinkt nu lekker een glaasje troebele appelsap.

OLAF LEEUWIS is student International Relations en haalt op deze plek herinneringen op aan zijn tijd in 'het Dolhuis'

Hackers proberen camera's te kraken

Maandag organiseerde de universiteit een zogenaemde penetratietest (pentest) in het Lipsius om te kijken hoe moeilijk de 'classroom scanners' te hacken zijn.

DOOR ANOUSHKA KLOOSTERMAN EN MARK REID
FOTO MARC DE HAAN

Voor het eerst sinds de universiteit de omstreden camera's onder een storm van protest uitschakelde, stonden er maandag weer een paar aan. Drie hackers probeerden de hele dag voor een zogeheten 'pentest' in het systeem in te breken, om te zien of eerder gevonden kwetsbaarheden zijn opgelost.

De universiteit lijkt eerdere kritiek over gebrek aan transparantie over het camerasysteem zoveel mogelijk te willen voorkomen. Er staat een bordje bij de ingang en een informatiebalie in de hal. Daar staan twee tafels met koffie en thee, en UFB-stafmedewerker Marcel Klomp, die studenten en medewerkers uitleg geeft over de camera's. Op een groot scherm staan bezoekersaantallen die testcamera's in het Lipsius hebben geteld.

In het glazen kantoor achter hem proberen de drie ethische hackers, twee informaticastudenten en een externe professional, in te breken in het camerasysteem.

Klomp ziet voordelen van een geautomatiseerd telysteme, maar snapt ook waar de kritiek vandaan komt. 'Onze les is dat we het hebben onderschat. Wij dachten zelf dat we het goed hadden aangepakt, maar we hadden veel duidelijker moeten communiceren wat onze intenties zijn en dat er waarborgen waren om te zorgen dat de veiligheid en privacy op orde zijn. Nu kregen mensen een beklemmend gevoel. Ze dachten: "Wacht even, dat apparaat kan nog veel meer." Maar wij hadden nooit de intentie om er iets anders mee te doen dan bezoekersaantallen tellen.'

Deze pentest is niet de eerste test sinds de uni-

versiteit de camera's uitschakelde. Een eerdere hackproef bevestigde al veiligheidsproblemen die Mare eerder aan het licht bracht, zo bevestigde de universiteit vorige maand. Fabrikant Xovis heeft vervolgens een software-update doorgevoerd, en die heeft effect gehad. De gaten in de beveiliging lijken gedicht, vertellen de testers. Waar voorheen verschillende gegevens van de camera, zoals de temperatuur, lichtsterkte en privacy-instellingen te zien waren voor niet-ingelogde gebruikers, is het systeem nu beter afgeschermd. Het inlogscherm heeft ook een fris nieuw kleurtje.

Een van de camera's ligt op het bureau. Anders konden de hackers het systeem niet meer in. 'We konden na de update het inlogscherm niet meer van buitenaf benaderen', vertelt informaticastudent Julian, een van de drie hackers. 'We hebben nu een van de camera's van de muur gehaald en direct ingeplugd op onze computer om te kijken of we op die manier iets kunnen ontdekken.'

Als dat ook niets oplevert, vragen ze het wachtwoord om te kijken of ze van binnenuit nog kwetsbaarheden kunnen ontdekken. Eventuele bevindingen kunnen ze nog niet delen. Die komen allemaal in een rapport, dat over een paar weken aan de universiteit wordt overhandigd.

Er volgt ook nog een rapport van de privacy-officer, die zelf een onderzoek startte naar de kwestie. De universiteit heeft toegezegd dat de camera's uit blijven staan tot het onderzoek helemaal is afgerond.

Medezeggenschap loopt achter, en wil versterking

De universiteitsraad wil dat de medezeggenschap meer ondersteuning krijgt. De informatieachterstand voor raden is nu vaak te groot. 'Er is gebrek aan tijd en kennis om lastige dossiers goed te beoordelen.'

DOOR VINCENT BOGERS

Personeels- en studentleden van de universiteitsraad worden gecompenseerd voor hun werk. Het personeel krijgt een vrijstelling van 0,2 fte van hun normale werkzaamheden. Studenten krijgen per maand een tegemoetkoming van '0,2 fte van salarisnummer 2 van salarisschaal 6'. Dat is rond 460 euro, dat bedrag is onbelast. Daarnaast kunnen alle leden aanspraak maken op een on-

kostenvergoeding van 300 euro per jaar. Personeelsleden van faculteitsraden worden voor 0,1 fte van hun normale werkzaamheden vrijgesteld. Studenten in deze raden ontvangen twee bestuursmaanden per zittingsperiode, dat is in totaal ongeveer 600 euro. De onkostenvergoeding is 150 euro voor alle leden.

Bas Knapp van studentenpartij LSP vond het raar dat studenten in de faculteitsraad bestuursmaanden krijgen. 'Die maanden zijn eigenlijk bedoeld voor verenigingen', stelde Knapp. 'In dit geval krijgen leden van de medezeggenschap ze ook. Ik vind het veel logischer dat faculteiten studenten belonen voor het werk dat ze doen, en ze dus gewoon betalen.' Maaik van Naerssen van personeelspartij FNV was het met Knapp eens. 'Het is vreemd dat een

pot voor verenigingen zo wordt gebruikt. Eigenlijk boren we die uit armoede aan. Medezeggenschap is zo belangrijk dat er andere middelen voor moeten worden vrijgemaakt.'

Remco Breuker (FNV) vond dat er sowieso meer bijstand voor alle medezeggenschapsraden moet komen. Nu krijgen raadsleden vaak lastige dossiers die ze zich snel eigen moeten maken. 'Een van de zaken die steeds naar voren komt, is dat we achterlopen op het college van bestuur als het gaat om informatievoorziening.'

Raadsleden hebben meer hulp van ambtenaren nodig. Het is niet eenvoudig om de juiste informatie te krijgen over complexe dossiers en die op tijd te verwerken. 'Dat gaat beter als er meer ondersteuning komt.'

Knapp zou ook graag zwaarder bewapende ra-

den zien. De universiteitsraad heeft een onafhankelijke voorzitter. 'Je kunt denken aan het verder ondersteunen van de voorzitter en de griffier van de universiteitsraad.'

De decentrale raden moeten die hulp ook krijgen. 'Nu zie je dat in een faculteitsraad de decaan vaak voorzitter is. Een raadslid kan tijdens de vergadering pas voor de eerste keer echt iets van een beleidsstuk vinden. Ik ben voorstander van een dualistische aanpak. De raden moeten meer autonoom functioneren, met ondersteuning van ambtenaren.'

'Versterk de raden', vond ook Breuker. Van Naerssen sloot zich daarbij aan. 'We hebben ontzettend veel aan onze voorzitter en griffier. Dat gun ik andere raden ook.'

En dan zakt een studente door haar benen

In het Franse skioord Risoul werden onlangs ruim twintig Nederlandse studenten vermoedelijk gedrogeerd tijdens het uitgaan. Ook leden van Quintus werden slachtoffer. 'Pas na twee dagen voelde ik me wat beter.'

DOOR SEBASTIAAN VAN LOOSBROEK

Na een lange periode zonder feestjes en vakanties moest het een zorgeloze week worden: de jaarlijkse Quintersport van studentenvereniging Quintus. Op vrijdag 11 maart vertrokken honderdvijftig leden met drie bussen naar skigebied Risoul in Zuidoost-Frankrijk voor een weekje skiën, snowboarden en heel veel feesten.

Er gingen al wel verhalen rond over Risoul, vertellen Quintusleden. Studenten zouden zijn gedrogeerd tijdens het uitgaan. Maar het waren slechts geruchten. Niemand maakte zich zorgen.

Totdat de studenten hun bestemming bereiken. In het dorp staan op verschillende plekken waarschuwingsborden die bezoekers attenderen op drogeringen met de verboden vloeibare harddrug ghb.

Zo ook bij de ingang van uitgaansbar La Grotte du Yeti, door iedereen de Yetibar genoemd, waar de leden elke avond vanaf een uur of tien feestvieren. 'Het was de enige plek waar je kon uitgaan', vertelt Quintuslid Nick Gritter. 'Je stapte je appartement uit en je was al bijna binnen.'

De dagen verlopen steeds hetzelfde: vanaf de vroege middag gaat de hele groep de piste op, rond borreltijd begint de après-ski. 'Om 16 uur was er happy hour', zegt Gritter. 'Voor een halve liter bier betaalde je 2,50 euro in plaats van 4,50. De meesten gingen buiten op het terras zitten, er was feestmuziek en er werd op de picknicktafels gedanst. Het was supergezellig.'

Dat verandert wanneer op zondag een studente ineens door haar benen zakt. 'Ze had wel alcohol op, maar we hadden het vermoeden dat er meer aan de hand was', zegt bestuurslid Marije Blom. De toegesnelde ambulancebroeders laten haar opzettelijk braken, en nemen haar mee naar het ziekenhuis voor een bloedtest.

Dat er meer aan de hand is blijkt te kloppen, al wil het ziekenhuis daar weinig over kwijt. 'Uit de bloedtest kwam het resultaat "not only alcohol", maar ze specificerden niet om welke drugs het ging', zegt Blom. Nog diezelfde avond mag ze het ziekenhuis verlaten en keert ze terug naar de accommodatie.

Die week vinden er meer incidenten plaats in Risoul, en niet alleen onder Quinten. Negen studenten van de

Minerva annuleert reis naar Risoul

Studentenvereniging Minerva zou volgende week met ruim duizend leden naar Risoul gaan. Maar de wintersportreis is inmiddels geannuleerd, laat voorzitter Ole van Betten weten.

'We hebben de hele week intensief contact gehad met onze reisorganisatie en met de verenigingen die al eerder zijn geweest. We kunnen niet garanderen dat wat bij andere verenigingen is gebeurd, bij ons niet gaat gebeuren', aldus Van Betten. 'De veiligheid staat voorop.' Maandag heeft de vereniging alle duizend leden die mee zouden gaan geïnformeerd. 'Gezien het grote aantal konden we niet op korte termijn een andere locatie boeken. De sneeuw begint ook te smelten, dus ik denk dat een wintersportvakantie er dit verenigingsjaar niet meer in zit.' Ook de Nijmeegse vereniging Carolus Magnus heeft 128 leden moeten teleurstellen met het besluit niet naar Risoul af te reizen.

Utrechtse Vrouwelijke Studenten Vereniging (uvsv) en het Utrechtsch Studenten Corps (usc) worden onwel in La Grotte du Yeti. Ze zakten door hun benen, trilden hevig, rolden met hun ogen en hadden geheugenverlies. Vijf van hen werden opgenomen in het ziekenhuis. Daarop verlaten de Utrechters voortijdig Risoul om terug te gaan naar Nederland.

Ook drie leden van de Maastrichtse vereniging Circumflex worden onwel, evenals vijf leden van Io Vivat uit Leeuwarden. Drie Nijmeegse studenten belanden in het ziekenhuis.

'Het was schrikken en maakte iedereen heel alert', aldus Blom na de ziekenhuisopname van het Quintuslid. 'We waren extra scherp op hoe vreemden zich gedroegen.'

'Ik zat constant met de hand op mijn bierglas om me heen te kijken', zegt derdejaars Quint Etienne Koreman. 'Dan ben je niet meer met een fijn gevoel aan het uitgaan. Ik ben toen nog amper naar de Yetibar geweest.'

Andere Quinten schermen hun glas af met dekselfen van kokers Pringles, meegenomen uit de lokale supermarkt. 'Die waren opeens heel populair', vertelt zesdejaars Sacha. 'Dat was onze methode om ons veilig te voelen.'

Op dinsdagavond viert de vereniging een themafeestje: Skyhigh. 'We waren verkleed als piloot of fee', zegt derdejaars Koen. 'Ik was als stoner met een enorm lelijke, foute hooide aan: niet echt de meest aantrekkelijke persoon om te drogeren. Dat was een *mistake to make*.'

Nietsvermoedend staat Koen te feesten met een verenigingsgenoot, omringd met bezoekers van buiten Quintus. 'Ik nam een slokje van mijn bier, dat ik maximaal vijf minuten eerder bij de bar had gehaald. Daarna nam ik nog een slok. Maar het was duidelijk niet goed. Het smaakte chemisch en het zat in alle hoeken van mijn tong en mond.'

Hij vertrouwt het niet en gooit buiten zijn glas leeg. 'Tien minuten later lag ik in bed. Ik wilde geen risico nemen, het was twee dagen na het incident met het meisje dat met de ambulance was afgevoerd.'

Het eerstvolgende moment dat hij zich weer herinnert, is het moment dat een dispuutsgenoot met de zaklamp van een telefoon in zijn ogen schijnt. 'Het licht was heel fel. Ik voelde me uitgeleefd, naar, moe en brak. Alsof ik drie dagen op een festival had gestaan.' Meteen daarna valt hij weer in slaap.

Als hij 's middags weer wakker wordt, is zijn bed doorweekt van het zweet. 'Het gaf ook een heel nare geur. De hele kamer stonk er naar, niet normaal.' Later die dag pro-

beert hij weer voorzichtig een terrasje te pakken. 'Het heeft twee dagen geduurd voor ik me weer wat beter voelde.'

Bloed of urine heeft hij niet laten testen. 'Het kan ook iets anders zijn geweest dan ghb. Maar waarschijnlijk heb ik een flinke teug binnengekegen. Er was ook absoluut ruimte voor anderen om iets in mijn drankje te doen. Daar lette ik helemaal niet op.'

Ook Sacha vermoedt dat hij is gedrogeerd, omdat hij zich van een avond met weinig drank nauwelijks iets kan herinneren. 'Iedereen had een pas waarmee je drank kon halen. Aan het begin van de avond stond er nog 10 euro op die van mij, rond half een nog 84 euro. Een dispuutsgenoot en ik hadden daar samen van gedronken. Dat waren dus maar een paar biertjes.'

Wat er daarna is gebeurd, weet hij niet meer. 'De volgende ochtend werd ik wakker op de bank. Ik zag op mijn telefoon dat ik nog een foto met de lege glazen naar mijn dispuutsgenoot had gestuurd, dat levert namelijk borg op. Ik was bang dat de pas leeg zou zijn, maar er stond nog 88 euro op. Dat was dus die 84 euro plus de borg.'

Behalve geheugenverlies heeft hij geen lichamelijke klachten. Maar later die ochtend hoort hij van andere

leden hoe hij zich de avond ervoor heeft gedragen. 'Ze zeiden dat ik niet meer kon praten, staan of lopen. Een paar dames bleken me naar huis te hebben getild. Hoe kan dat, van een paar biertjes? Ik heb heel veel gedronken in mijn leven en ik ben nog nooit door iemand naar huis gebracht. Ik breng juist altijd anderen naar huis.' Volgens enkele leden zijn er dagelijks pogingen gedaan om Quinten te drogeren, maar werden die in de meeste gevallen op tijd ontdekt. 'Een dispuutsgenootje zag wat dwarrelen in mijn biertje, alsof iemand er poedersuiker in had gedaan', vertelt een tweedejaars studente die anoniem wil blijven. 'Dat was op de eerste avond. Ik heb het toen meteen weggegooid.'

Ook Gritter had zo'n ervaring. 'Een biertje smaakte raar. Toen ben ik teruggegaan naar het barpersoneel. Zij roken eraan maar vonden het normaal ruiken, dus ik kreeg geen nieuwe.' Ook dat biertje belandde in de gootsteen. De hamvraag is: wie zitten erachter en waarom doen ze het? Mensen zijn niet beroofd of naar hun kamer getrokken', zegt Gritter. 'De reden is totaal onduidelijk. Maar er waren mensen in de club die niet kwamen voor de gezelligheid.'

'Er liepen een hoop vage types rond', zegt Koen. 'Op een

'De mannen hadden kleine, verfrommelde flesjes vast met bruin spul erin. Het zag er heel sketchy uit'

Quintus geeft daar gehoor aan. Even later heeft Sacha een gesprek met de eigenaar van de Yetibar. 'Hij zat met tranen in de ogen tegenover me', zegt Sacha. 'Hij snapte niet wat er gebeurde en zei dat drogeringen in het uitgaansleven sinds het einde van corona in heel Frankrijk plaatsvinden.'

Sacha dringt erop aan dat de beveiliging de camerabeelden bekijkt. 'De eigenaar vond dat goed, maar de verantwoordelijke beveiliging wilde ze uitsluitend in zijn eentje bekijken. Ik zei: "Laat me weten als jullie iets vinden, dan kunnen we ermee naar de politie." Ik heb niets meer gehoord.'

Ook het Quintusbestuur weet niet of de beelden daadwerkelijk zijn bekeken. 'Daar krijgen we geen duidelijkheid over', zegt Blom. Toch heeft Quintus geen aangifte gedaan. 'In overleg met de leden die zijn gedrogeerd, ondernemen wij vooralsnog geen actie. We wachten eerst het onderzoek af van de plaatselijke politie.'

La Grotte du Yeti heeft niet gereageerd op vragen. Wel heeft het barteam een brief geschreven aan onder meer de reisorganisatie waarmee Quintus de vakantie heeft geboekt. Daarin verwijt het barteam de Quintusleden 'ongegronde en lasterlijke beschuldigingen' te hebben verspreid, met name na de sportweek via negatieve online recensies. Volgens de bar is er 'geen enkel geval van ghb-intoxicatie vastgesteld', zet ze zich 'volledig in in de strijd tegen drugshandel' en is de 'antidrugscampagne (van waarschuwingsborden, red.) verkeerd geïnterpreteerd en de oorzaak geweest van gevoelens van onveiligheid'.

'Daar waren we erg verontwaardigd over', reageert Blom. 'Wij gaan onze kant van het verhaal aan de reisorganisatie uitleggen. Dat is het enige wat we kunnen doen.' Dat gesprek vindt binnenkort plaats.

De vereniging heeft in overleg met de leden besloten om niet eerder terug te gaan naar Nederland. 'Ik snap dat andere verenigingen daar wel voor hebben gekozen, aangezien zij met veel meer incidenten te maken hadden. Bij ons waren de drogeringen verspreid over de hele week, waardoor pas later duidelijk werd hoe structureel het probleem is.'

Ondanks alles hebben de leden nog wel van de vakantie kunnen genieten, zegt Blom. 'Het skigebied was echt top.' 'Los van die ene avond was het hartstikke leuk', zegt Koen. 'Volgend jaar ga ik sowieso weer.'

gegeven moment was er een gast met een groen masker op'. De man met het masker had Gritter een dag eerder samen met een andere man zien staan, toen droger masker. 'Ze stonden vlak bij de bar, met hun rug tegen de muur geleund. Ze hadden allebei een zonnebril op en droegen schoudertasjes van Versace. Een van hen droeg een bukkethat, waardoor ik zijn gezicht nauwelijks kon zien. Ze dansten niet, keken alleen maar om zich heen en hadden kleine woordenwisselingen met elkaar.'

Gritter vertrouwt de mannen niet en besluit met twee meiden een reactie uit te lokken. 'Zij deden alsof ze dronken waren en gingen bij hen staan dansen. Ik ging op hoek van de bar staan om te kijken wat er gebeurde.' Het wordt geen heterdaadje. 'Een van die gasten had het door. Hij keek me recht aan. Daarna liepen ze weg en heb ik ze niet meer gezien. Heel verdacht en vreemd.' Het zijn dezelfde verdachten die Sacha een dag eerder al in het vizier heeft. Vlak voor sluitingstijd van de Yetibar ziet hij buiten een stuk of zes mannen staan van rond de dertig jaar. 'Ze waren goed verzorgd, droegen dure merkkleding van Canada Goose, zonnebrillen en petjes.' Sacha hoort hen Frans praten en er valt hem nog iets op: 'Ze hadden kleine, verfrommelde flesjes in hun handen

waar een klein laagje bruin spul in zat. Het zag er heel sketchy uit. Achteraf gezien had ik toen de politie moeten bellen.'

De volgende dag, tijdens het *happy hour*, ziet hij ze weer. 'Ze waren hetzelfde gekleed maar hadden nu ook bivakmutsen op. Ik was een paar meter van hen verwijderd en zag hen vanachter een muurtje het terras observeren. Toen ik in hun zakken dezelfde flesjes zag als de nacht ervoor, gingen bij mij alle alarmbellen af.'

Sacha stapt naar de beveiliging van de Yetibar om hen op de groep te attenderen. 'Ze zeiden dat ze erop zouden letten, maar ondernamen niet meteen actie. Ze beweerden toen ook, over het incident met de persoon die naar het ziekenhuis moest, dat onze leden elkaar moesten hebben gedrogeerd. Uit de camerabeelden zou namelijk niet blijken dat er anderen in de buurt waren.'

Door de incidenten is voor een aantal Quinten de maat vol: ze besluiten negatieve online recensies achter te laten om andere bezoekers te waarschuwen voor de slechte manier waarop de Yetibar met hun klachten omgaat. Zodra de Yetibar daarachter komt, eist de eigenaar dat de recensies worden verwijderd en dat ze er anders niet meer welkom zijn.

De zondebokken van falend beleid

Na de implosie van het Mathematisch Instituut waarbij het merendeel van de statistici vertrok, volgde een onderzoeksrapport met aanbevelingen om het onveilige werkklimaat te verbeteren. Instituutsmangers Floske Spieksma en Mieke Schutte werden gevraagd op te stappen. Ze zijn geslachttoferd voor de fouten van het faculteitsbestuur, zeggen ze nu. 'Dit is een cover up.'

DOOR MARK REID EN SUSAN WICHERS

Wiskundige Floske Spieksma heeft een opvallende sticker op haar trui geplakt: 'Women belong in all the places where decisions are being made'. Een actie van vrouwelijke collega's aan het Mathematisch Instituut (MI), die twee vertrekkende leden van het managementteam een hart onder de riem wilden steken bij een bijeenkomst twee weken geleden in het Snelliusgebouw. Aanleiding van de bijeenkomst is een rapport dat is uitgebracht over onder andere de sociale veiligheid binnen het instituut. Binnen het instituut bestond een langlopend conflict tussen verschillende kampen, waar Mare vorig jaar een reconstructie van maakte. Samengevat: er waren twee kampen, die verschillend dachten over loopbaanbeleid, vermeende fraude met vak-evaluaties en zeggenschap over een zak geld. Het

ene kamp is zo goed als vertrokken en uitgeweken naar andere faculteiten of universiteiten, het andere kamp zat er nog - tot vorige maand. Uit het nieuwe rapport bleek dat de faculteit vooral vooruit wil kijken, en het verleden achter zich wil laten. Een van de aanbevelingen was dan ook om 'beninning te plegen op de samenstelling van het managementteam (MT)' van het instituut. 'Heb er daarbij aandacht voor dat MT-leden op basis van hun reputatie niet nadrukkelijk geassocieerd kunnen worden met de conflicterende kampen uit het recente verleden', schrijft onderzoeksbureau Bezemer & Schubad. Die aanbeveling werd direct in de praktijk gebracht: het faculteitsbestuur verzocht MT-leden Floske Spieksma en Mieke Schutte vorige maand om hun functie neer te leggen, en voormalig wetenschappe-

lijk directeur Peter Stevenhagen werd zelfs de toegang ontzegd tot de bovenste verdieping van het Snelliusgebouw, waar de kantoren van het Mathematisch Instituut zich bevinden. Spieksma en Schutte zijn van mening dat zij de prijs moeten betalen om de aandacht af te leiden van het werkelijke probleem: jarenlange voorkeursbehandelingen van statistici waardoor scheve verhoudingen konden ontstaan, en een bestuur dat daarvan wegkeek. Ze wilden al eerder reageren op de reconstructie van vorig jaar juni, maar dat werd van hogerhand verboden - of daar het faculteitsbestuur achter zat of het college van bestuur, is voor hen niet duidelijk. Nu, kort na hun vertrek, reageren ze alsnog.

Kunt u zich vinden in de conclusies van het onderzoek? Mieke Schutte: 'Nee, wij zijn het überhaupt niet eens met dat het onderzoek uitgevoerd werd. Vrij snel na het eerste artikel in Mare, eind juni vorig jaar, is dat onderzoek ons door interim decaan Paul Wouters opgedrongen.' Floske Spieksma: 'Omdat het zo onveilig was...' Schutte: '...volgens het faculteitsbestuur. Dit onderzoek was bedoeld te mislukken omdat het anoniem is. Dan geef je niet alleen ruimte aan mensen om hun gevoelens te ventileren maar ook om te lasteren. Daar moet je als bestuurder voor waken.' Spieksma: 'Als je alles wat je hebt opgekropt eruit smijt, zeg je dat drie keer zo sterk.' Schutte: 'Er was een conflict waarbij in mijn optiek geen middenweg was. Een kwart van de geïnterviewden zijn vertrokken statistici, (oud)faculteitsbestuur en oud-wf Frank van der Duyn Schouten. Dat geeft een vertekend beeld. Je weet van tevoren dat vertrokken medewerkers een heel ander standpunt gaan verkondigen.' Spieksma: 'Nu gaat het over de onveiligheid die de vertrokken statistici ervoeren - omdat ze hun bevoorrechte positie kwijtraakten. Maar je wil weten wat er

binnen onze huidige club gebeurt.' Schutte: 'Het faculteitsbestuur heeft gefocust op onveiligheid, terwijl het niet in onveiligheid zat, maar in scheef loopbaanbeleid bij de statistici. Daar heeft het managementteam van Peter Stevenhagen en later Frank van der Duyn Schouten actie op ondernomen, die wilden dat stoppen.'

Hoe kan een loopbaanbeleid leiden tot een gevoel van onveiligheid bij niet-statistici? Spieksma: 'Als jij tien jaar geleden bent gepromoveerd en beurzen binnenhaalt en je ziet een paar keer dat iemand die net is gepromoveerd in dezelfde schaal is aangesteld...' Schutte: 'Als een bepaald deel van het personeel sneller wordt bevorderd, krijg je iets van: wie neemt die besluiten? Dat is ook een onveiligheid. Van der Duyn Schouten werd aangenomen met de opdracht uit te zoeken wat het conflict was. Zijn conclusie hadden wij ook al getrokken: de organisatiestructuur en het loopbaanbeleid moeten worden verbeterd. 'Onder het bestuur van (voormalig wetenschappelijk directeur, red.) Aad van der Vaart is het scheefgegroeid. Drijvende kracht is de grote zak met geld, waarover Jacqueline Meulman (emeritus hoogleraar met een bezoldigde aanstelling, red.) zeggenschap heeft (omdat zij een project leidt binnen statistieksoftwareprogramma SPSS, waarvoor ze royalties ontving van IBM, red.) Van dat geld werden mensen betaald, maar er werd ook door Meulman gedreigd dat ze anders weg zou gaan bij het MI. En daar heeft Van der Vaart zich door laten bedreigen, maar Stevenhagen en wij als managementteam niet.' Spieksma: 'Van der Vaart heeft in zijn eigen statistiek-groep bevorderingen gedaan. Het is niet alleen zo dat de ene groep bevoorrecht werd: het was ook echt verwaarlozing van de rest van het instituut. Toen wij managementteam werden hebben we meteen in gang gezet dat zes mensen universitair hoofddocent zijn geworden.'

Wat was het doel van die ongelijke bevorderingen? Schutte: 'Ze meenden dat statistici meer in trek waren op de arbeidsmarkt en dus een hogere beloning verdienden. Navraag bij andere universiteiten ontcrachtte dat. Dus waarom? Om mensen aan je te binden? Als je echt helemaal naar de kern gaat, is het Meulman die heel veel geld en daardoor invloed had.' Spieksma: 'Van der Vaart is wetenschappelijk heel goed en hij is ook fatsoenlijk. Het is niet iemand waarbij je dit verwacht, laat ik het zo zeggen. We hebben eindelijk gepuzzeld waarom dit gebeurde. De enige verklaring is het geld.'

'Dit moet afleiden van het bestuurlijk falen. Niet eenmaal, maar keer op keer'

Schutte: 'Ik ben alle personeelsdata op een rij gaan zetten: wie sinds wanneer in welke schaal zat. Dat was echt schrikbarend. Dat hebben we toen geïnformeerd aan toenmalig decaan Michiel Kreutzer.' Spieksma: 'Dat is waar onze frustratie zit.' Schutte: 'Het faculteitsbestuur zei dat we er samen uit moesten komen. We mochten er niet over praten.'

Spieksma: 'We mochten ook niet op het artikel in Mare reageren. Je wil niet weten hoe vaak we hebben geprobeerd om een reactie te schrijven.' Schutte: 'We hebben wel vier versies van een antwoord. Dat verbod kwam van het faculteitsbestuur, of vanuit communicatie, van het college van bestuur. Het is bijna niet uit elkaar te trekken voor ons. Wij vonden de reactie van het faculteitsbestuur op jullie artikel een aanfluiting. En zij vinden dat echt een geweldig statement.' Schutte: 'Ik heb in 2020 een lijstje gemaakt voor decaan Kreutzer van alle vaste wetenschappelijke staf bij het Mathematisch Instituut. Dat was één A4'tje en dat had ik gesorteerd op onderzoeksgroep, schalen, jaar van promotie.' Spieksma: 'Normaal gesproken word je na je promotie eerst aangesteld als postdoc. Voor inschaling gelden vaste regels binnen het instituut, tenzij je iets anders of extra's hebt gedaan.' Schutte: 'En dat maakt het onderling ook rechtvaardig. Als iemand een schaal hoger zit, moet duidelijk zijn waarom, bijvoorbeeld omdat iemand een Veni of Vidi heeft binnengehaald.'

Waarom grijpt het faculteitsbestuur niet in? Schutte: 'Het lijkt op een afleiding van hun eigen falen. Niet één keertje, maar keer op keer. Peter Stevenhagen heeft vanaf dag één als wetenschappelijk directeur aangekaart dat er dingen niet klopten. Belangrijk was ook dat er duidelijkheid kwam wie de zeggenschap heeft over dat SPSS-geld.' Spieksma: 'Dat is jarenlang onduidelijk geweest.' Schutte: 'Van der Vaart heeft dat met medewerkers van het faculteitsbestuur laten voortduren. Men was bang dat het MI het geld zou kwijtraaken. Stevenhagen liet zich niet door het geld gijzelen. 'Wij denken dat het allemaal een cover up is. Wij zijn de zondebokken van falend beleid van het faculteitsbestuur.'

Wie is wie? Het Mathematisch Instituut (MI) valt onder de faculteit Wiskunde en Natuurwetenschappen. De statistiekgroep is dan weer een klein onderdeel van het MI. **Aad van der Vaart** is hoogleraar en voormalig wetenschappelijk directeur, inmiddels werkzaam aan de TU Delft. **Peter Stevenhagen** volgde hem op als wetenschappelijk directeur, en daarna trad interim-wetenschappelijk directeur **Frank van der Duyn Schouten** aan, tot juli 2021. **Jacqueline Meulman** is emeritus hoogleraar en

voormalig opleidingsdirecteur van de statistiek. Meulman heeft nog steeds een bezoldigde aanstelling bij de universiteit. Ze leidde een project binnen statistieksoftwareprogramma SPSS, waarvoor ze royalties ontving van IBM. Over de zeggenschap van dat geld is onenigheid. **Paul Wouters** is decaan van de faculteit Sociale Wetenschappen en was waarnemend decaan van de faculteit Wiskunde en Natuurwetenschappen. Nu wordt de faculteit Wiskunde en Natuurwetenschappen geleid door decaan **Jasper Knöster**.

'Facultaire bestuurders moeten naar zichzelf kijken'

Stevenhagen mag het MI niet meer betreden. Schutte: 'Ja, dus zijn positie als wiskundige wordt ook bedreigd. Foske is nog steeds wiskundige maar geen opleidingsdirecteur meer. Ik zit nu gewoon thuis. Het gaat niet om mij, maar het zijn wel significante dingen.'

Tegelijkertijd hebben zich bij ons ook mensen gemeld die zich bij Stevenhagen onveilig voelden. Hij deed in een mail, waaruit we citeerden in de reconstructie, discriminerende uitspraken over Chinese en Russische studenten. Schutte: 'Natuurlijk, vooral die statistici, maar ook anderen voelden zich onveilig, dat klopt. Hij is wel gaan deden weg feller geworden. Dat willen we niet bagatelliseren. Maar het faculteitsbestuur heeft het steeds over onveiligheid, terwijl de kern van het conflict het loopbaanbeleid is.' Spieksma: 'Iedereen maakt wel eens een opmerking die je liever niet terugziet in *Mare*. De universiteit vond het in dit geval kennelijk niet nodig hem te beschermen. Terwijl wij vinden dat je werkgever achter de werknemer moet staan. Je moet toch een soort erkenning en waardering geven?'

Een ander punt van discussie was de vermeende fraude met vak-evaluaties. In een onderzoek werden in die evaluaties onregelmatigheden gevonden, maar er kon niet worden bewezen dat diegene dat zelf had gedaan. Hoe past dat verhaal hierin? Schutte: 'Er is tot twee keer toe een onderzoek gedaan. Die fraude was afgesloten.' Spieksma: 'Normaal heb je toch een motief? Maar het motief is totaal afwezig, waarom zou je het in vredesnaam doen? Een slechte evaluatie heeft geen directe repercussie voor je carrière, hoor. Bij ons gaan we dan in gesprek met de docent.'

Nog even over die sticker: denken jullie dat het feit dat jullie vrouw zijn een rol heeft gespeeld waarom jullie zijn weggestuurd? Schutte: 'Je kan dat nooit bewijzen. Ik heb het een keer gevraagd bij de diversity officer, en die zei dat je het

nooit in individuele gevallen hard kan maken. Laat ik het anders formuleren: er zitten nu vier mannen in het managementteam.' Spieksma: 'Drie onervaren, en een buitenstaander.'

Hoe zien jullie de toekomst van het MI? Schutte: 'In ieder geval zouden de facultaire bestuurders uit het recente verleden beter naar zichzelf moeten kijken. Ze zouden moeten toegeven dat ze een belangrijke rol hebben gespeeld in de consternatie die binnen het Mathematisch Instituut is ontstaan en daaraan dezelfde conclusies verbinden die ze ten aanzien van onze positie hebben getrokken.' Spieksma: 'En dan een nieuwe wetenschappelijk directeur aanstellen. Het MI was en is nog steeds een leuk instituut met goede interacties tussen studenten en medewerkers. Als we gewoon weer normaal gaan doen, komt het snel weer goed.'

Wederhoor en disclaimer

Mieke Schutte en Foske Spieksma hebben de tekst van het interview vooraf gelezen en geacordeerd. Vlak voor de deadline lieten ze weten dat ze op dringend verzoek van de decaan hun medewerking aan het interview wilden terugtrekken. *Mare* besloot vanwege het journalistieke belang van het onderwerp, de onveilige werkklimaat binnen een universitair instituut, toch tot publicatie over te gaan. Het college van bestuur wilde niet ingaan op specifieke vragen, maar wilde uitsluitend als volgt reageren: 'Als eerder aangegeven in ons vraaggesprek: de oorzaak van de onrust op het MI is complex, het betreft een veelheid van factoren. We kunnen ons voorstellen dat voor sommige medewerkers de maatregelen die we nemen om het MI weer op orde te krijgen en een cultuurverandering in te zetten, niet makkelijk zijn. We kunnen en willen omwille van privacy en bescherming

van medewerkers niet ingaan op personele zaken – dit hebben we ook al eerder aangegeven. We vinden het ook echt niet zinvol om via de krant te reageren op (oude) kwesties en verwijten die worden opgeworpen. Dat veroorzaakt nieuwe onrust en doet (opnieuw) afbreuk aan sociale veiligheid binnen het instituut. Dat belemmert zo gewenste en ook noodzakelijke cultuurverandering binnen het MI. We willen de energie steken in het instituut zelf. Er is veel gezegd en gesproken met betrokkenen, er ligt een rapport over sociale veiligheid, er zijn aanbevelingen. Daarmee willen we aan de slag en zijn we inmiddels begonnen, samen met de medewerkers van het MI. We willen nu niet meer terugkijken, dat gaven we al eerder aan, maar vooruitkijken.' Jacqueline Meulman en Aad van der Vaart zijn maandag benaderd voor wederhoor, maar hadden woensdagavond nog niet gereageerd.

Worm overleeft meteorietinslag in de hortus

De Werkgroep Meteoren liet woensdag op verschillende plekken in Leiden kunstmeteorieten op de aarde neerstorten.

DOOR OSCAR VAN PUTTEN
FOTO'S MARC DE HAAN

Vanuit het P.J. Vethgebouw kijken studenten verbaasd naar de meterslange metalen buis die vlak buiten de hortus staat. Ook voorbijgangers vragen zich af: 'Wat is dat voor opstelling?' Nou, dit is een meteorietinslag. Of beter: een nagebootste. Woensdag liet de Werkgroep Meteoren op verschillende plekken in Leiden kunstmeteorieten ter grootte van een vuist op de aarde neerstorten. 'We schieten hem de grond in met 180 kilometer per uur', zegt bestuurslid Felix Bettonvil, verbonden aan de Leidse Sterrewacht, terwijl hij aan de opstelling sleutelt. 'Met die snelheid komen ze normaal gesproken ook op aarde aan.' Voor de experts is niet het schieten het interessante, maar juist wat daarna gebeurt. 'Wij onderzoeken hoe lang de krater herkenbaar blijft', vertelt Leo Kriegsman, geoloog bij Naturalis. 'Na verloop van tijd zal die veranderen door blootstelling aan weer en wind, of hij kan begroeid raken. Ook de soort grond maakt uit: in een zachte bodem zinkt hij dieper weg.' Bezoekers aan de hortus worden opgeroe-

pen dat proces in kaart te brengen door de krater te fotograferen. De werkgroep gaat geregeld op zoek naar meteorieten in Nederland. 'Als we ongeveer de locatie van inslag weten, gaan we met een grote groep vrijwilligers het veld in. Sinds kort gebruiken we ook drones om de kraters op te sporen.' Het is zoeken naar een speld in een hooiberg. Kriegsman schat in dat er elke drie jaar een meteoriet ter grootte van een vuist in Nederland landt, maar in tweehonderd jaar zijn er maar zes meteorieten teruggevonden. Zelf hebben ze nog niets gevonden. 'Maar we houden goede hoop, want in het buitenland is men wel succesvol geweest.' Sebastiaan de Vet, secretaris van de werkgroep, heeft zijn zoonpje van een jaar oud meegenomen. 'Je moet wel vroeg die interesse in de wetenschap opwekken. Van meteorieten weet hij nog weinig, maar hij kan al de maan aanwijzen.' Bij het moment van de waarheid verzamelen een paar studenten zich bij de opstelling, hun telefooncamera's gericht op de grote buis. Met een luide knal schieten een paar stukken aarde weg. De steen blijft een paar centimeter de grond in steken, uit de verse krater komt een rokerige walm. 'Je hebt een worm gedood!' roept een toeschouwer. 'Oh, laat maar, hij beweegt nog!' De meteoriet heeft het daarentegen niet overleefd: die is in de grond aan stukken geslagen.

Campus Den Haag breidt uit naar Hudson's Bay

De Leidse universiteit gaat uitbreiden in Den Haag. Er is een huurcontract getekend voor een pand aan de Grote Markt, waar voorheen Hudson's Bay in zat.

DOOR SUSAN WICHGERS

'De universiteit is bezig met nadenken over nieuwe gebouwen in Den Haag', zei Erwin Muller, decaan van de Haagse Faculty of Governance and Global Affairs (FGGA) onlangs tijdens de faculteitsraadvergadering. 'Daar zijn we een heel eind mee. De laatste stappen worden hopelijk gezet en we hopen op korte termijn meer openbaarheid te geven.' Die openbaarheid volgde maandag: het gaat

om een pand op de hoek van de Grote Markt en het Spui, waar voorheen Hudson's Bay gevestigd was. Als alles goed gaat, wordt het pand in 2025 in gebruik genomen ter vervanging van de locatie Stichtage, waarvan het huurcontract in 2025 juist afloopt. Daarnaast worden er extra studieplekken gerealiseerd, vertelde Muller. 'We gaan proberen om in Beehive een aantal extra verdiepingen te huren. Daar zijn nog drie verdiepingen die we zouden kunnen gebruiken.' Het gaat om zo'n 150 tot 200 extra studieplekken, afhankelijk van hoeveel verdiepingen er precies zullen worden gehuurd. Studenteraadslid Max Garcia Hoogland wilde

weten of er in de tussentijd naast extra studieplekken ook meer externe collegezalen bij komen. 'We hebben op dit moment geen acute noodzaak om nu extern dingen te gaan huren', liet Muller weten. 'Dat kan anders worden in de komende jaren, en dan is er ook ruimte om dat eventueel te gaan doen.' 'Dat is wel ingewikkeld. Een kantoor huren is heel eenvoudig, maar bij collegezalen zit je met dingen als luchtaanvoer en -afvoer. 'Maar we hebben een aantal noodscenario's gemaakt: als we het niet meer kunnen opvangen in de gebouwen die we hebben, gaan we iets extra's huren tot we in het nieuwe gebouw kunnen.'

MARETJES

De prijs voor een Maretje bedraagt €9,- per 30 woorden, opgegeven via redactie@mare.leidenuniv.nl uiterlijk t/m maandag 16.00 uur. Maretjes aangeboden voor commerciële doeleinden worden niet geplaatst, evenmin als Maretjes waarin zaken worden aangeboden die de waarde van 4.500 euro te boven gaan.

Doer meer met je kennis! Vrijwilligers gezocht voor één uur per week bijles en huiswerkbegeleiding op verschillende locaties of bij de leerling thuis. **Leiden-Noord**, 4 leerlingen **basisonderwijs**, groep 4 t/m 8. **Voortgezet onderwijs**: *Twee leerlingen. *Nederlands, brugklas. *Biologie, wiskunde 2 vmbo. *Biologie, geschiedenis, 1 vmbo. **Leiden-Zuid**, *4 leerlingen basisonderwijs, 1 leerling uit Voorschoten met vergoeding. *Ook hulp gevraagd bij organisatie van de bijles, één of twee middagen per week. Onderwijswinkel Arubapad 2 (Het Gebouw), ma, wo en do 15-17u. Tel. 071-5214256. E-mail: hdekooen@owwleiden.nl.

Maretjes-extra zijn bedoeld voor semi-commerciële instanties. De prijs voor een Maretje-extra is €23,- incl. BTW voor elke vijfendertig woorden. U kunt deze advertenties uiterlijk op de vrijdag vóór het verschijnen van *Mare* opgeven bij Bureau van Vliet B.V., postbus 20, 2040 AA Zandvoort, telefoon 023-5714745. E-mail: Zandvoort@bureauvanvliet.com

COLOFON

Mare: Rapenburg 38, 2311 EX Leiden
Postbus 9500 2300 RA Leiden
Telefoon 071-527 7272
E-mail redactie@mare.leidenuniv.nl
Website mareonline.nl
Twitter @weekbladmare
Instagram @weekbladmare
Facebook: Leids Universitair Weekblad Mare
De redactie is op vrijdag gesloten.
Oplage circa 10.000

Hoofredactie: Frank Provoost
frank.provoost@mare.leidenuniv.nl

Redactie: Vincent Bongers
vbongers@mare.leidenuniv.nl
Anoushka Kloosterman
a.s.kloosterman@mare.leidenuniv.nl
Sebastiaan van Loosbroek
s.p.van.loosbroek@mare.leidenuniv.nl
Mark Reid, m.a.reid@mare.leidenuniv.nl
Susan Wichgers
s.wichgers@mare.leidenuniv.nl
Oscar van Putten (stagiair)
oscarvanputten@gmail.com

Medewerkers: Pim Bakx | Remco Breuker | Omar Ghaly | Maia de Quay | Olaf Leeuwis

Art direction en vormgeving:
Marcel van den Berg, Joostmarcellis.nl

Fotografie:
Taco van der Eb | Marc de Haan

Illustraties:
Bas van der Schot | Bandirah | Silas.nl

Drukwerk: Rodi Rotatiedruk, Broek op Langedijk

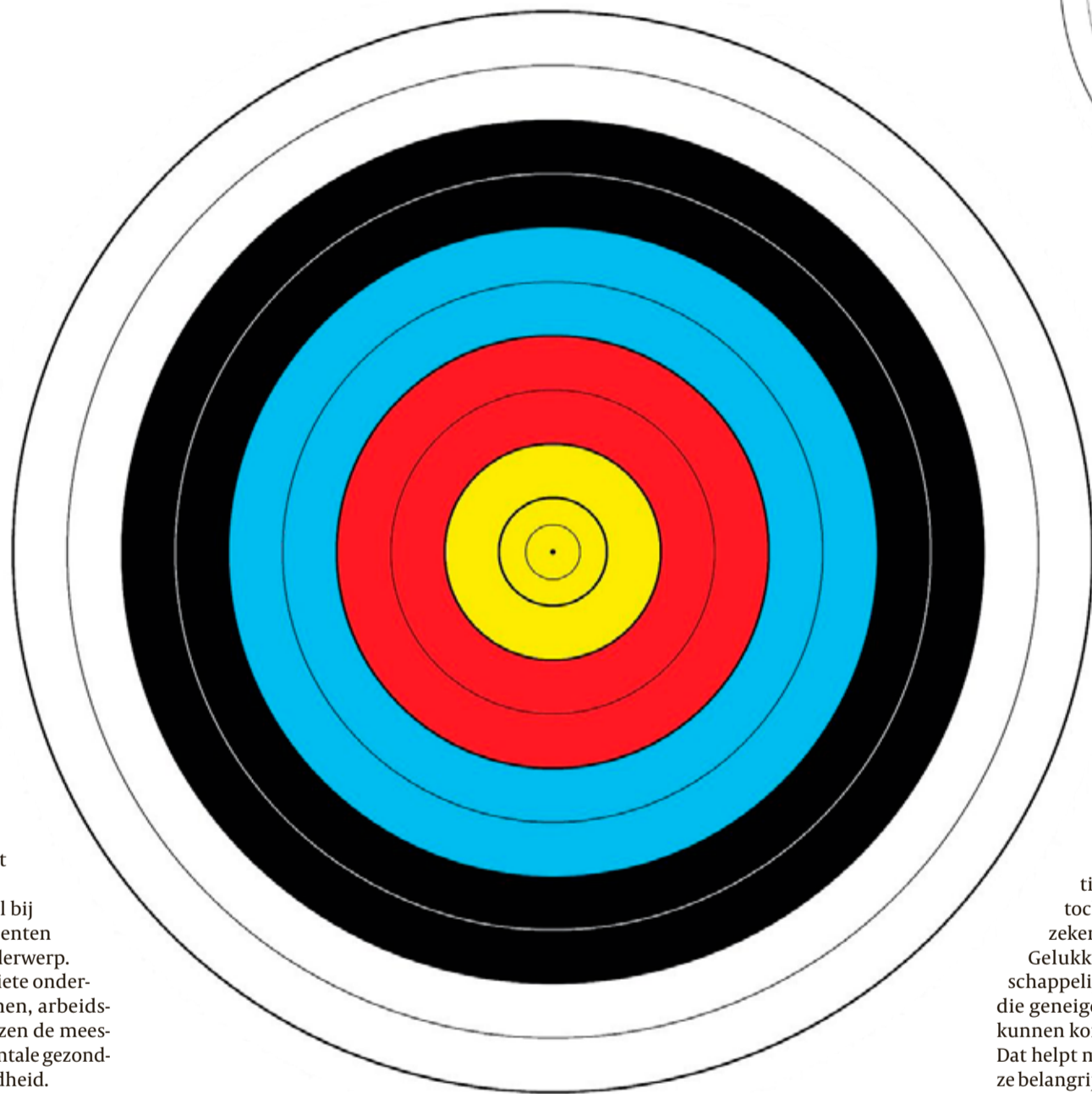
Advertenties: Bureau van Vliet B.V.
Wateringweg 129, 2031 EG Haarlem
Telefoon 023-5714745
E-mail sales@bureauvanvliet.com
<https://bureauvanvliet.com/advertentie/Weekblad>

Redactieraad: Kutsal Yesilkagit (voorzitter) | Frank Israel (vice-voorzitter) | Alexander Pleijter (secretaris) | Willem van der Does | Annemarie Drahmann | Nour Eldin Emara | Zoë van Litsenburg | Roel van Niekerk | Frank Rensen | Marten Jesse Pot | Hermelijn Smits

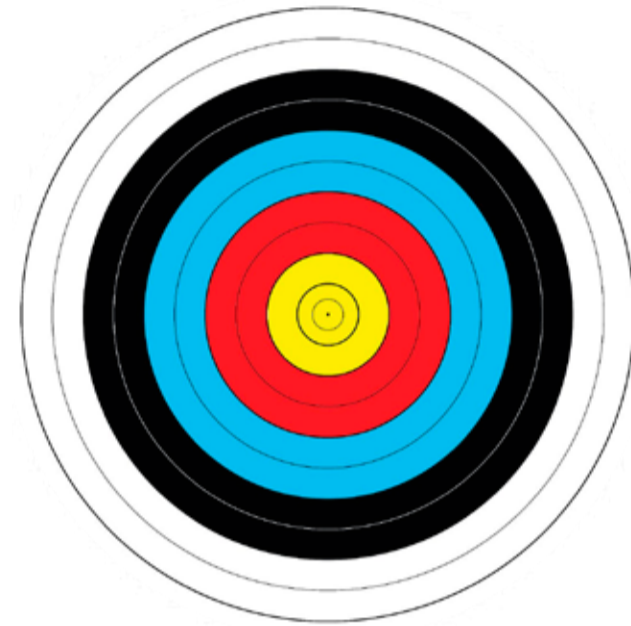
@WeekbladMare

Waarom je doelen moet stellen

Twee jaar hebben studenten en docenten eenzaam achter hun laptop gezeten. Dat dit zwaar was, is een understatement. Van studenten hoorde ik hoe lastig ze het vonden om hele dagen alleen in een kleine kamer te zitten, en hoe fijn het was om docenten te spreken, al was het maar online. De eenzaamheid bespeur ik vooral bij het begeleiden van scripties. Studenten kiezen bij mij altijd hun eigen onderwerp. Voor de pandemie waren de favoriete onderwerpen doorgaans: klimaat, wonen, arbeidsmarkt. De afgelopen twee jaar kozen de meesten een stuk eenzijdiger: stress, mentale gezondheid, en nog meer mentale gezondheid. Ondanks alle signalen over de verslechterde geestelijke gezondheid, is corona gemiddeld genomen geen slechte tijd geweest voor de studieprestaties. Studenten hebben meer studiepunten behaald dan in de jaren hiervoor. Ook de gemiddelde cijfers zijn hoger. Hiervoor zijn natuurlijk meerdere verklaringen denkbaar. Het zou kunnen dat tentamens gemakkelijker waren of dat er minder streng is nagekeken. Ook eventuele extra herkansingen of de overgang van zittend in een tentamenzaal naar online kunnen van invloed zijn geweest. Ik denk echter dat iets anders ook een rol heeft gespeeld: het gebrek aan afleiding heeft geleid tot minder uitstelgedrag. In de collegezaal is uitstelgedrag vaak zichtbaar. Studenten melden tijdens het eerste college dat bol.com te laat was met bezorgen, terwijl ze ook maanden geleden al in de studieguides konden zien welke literatuur ze nodig hadden. De zorgverzorger doet er misschien drie in plaats van twee dagen over, maar nooit een half jaar. Ook herkenbaar: de student die de dag voor het tentamen in paniek contact zoekt omdat de theorie besproken in week één toch niet helemaal duidelijk was. Maar tijdens corona was het veel

Nu de corona ten einde lijkt, keert ook een oude bekende terug: uitstelgedrag. Docent **Max van Lent** weet hoe studenten zich daar het best tegen kunnen wapenen.

minder aan de orde dan in de jaren ervoor. Waar er tijdens de lockdowns vaak maar weinig alternatieven waren voor plaatsnemen achter de laptop en studeren, is dat nu heel anders. Het uitstellen van studeren wordt weer aantrekkelijker nu er weer voortdurend activiteiten zijn. Sporten of borrelen is toch vaak een stuk leuker dan studeren, zeker als het tentamen nog weken weg is. Gelukkig is er een uitweg. Tal van wetenschappelijke artikelen laten zien dat mensen die geneigd zijn tot uitstelgedrag, daar vanaf kunnen komen door zichzelf doelen te stellen. Dat helpt met het vinden van een focus op wat ze belangrijk vinden. Ook kan het ervoor zorgen dat de beoogde taak interessanter wordt en het minder moeite kost die te volbrengen. En doordat mensen teleurstelling willen voorkomen dat ze hun gestelde doel niet halen, gaan ze vaak harder werken. Wat moet je doen? Het idee is om vooraf een doel te stellen, bijvoorbeeld over hoeveel uur je gaat studeren, of het aantal woorden dat je wilt schrijven. Daarbij houd je geen rekening met je latere wens om toe te geven aan afleiding – bijvoorbeeld een uitnodiging voor een borrel – en zodra deze zich toch voordoet denk je aan het te behalen doel. Uit diverse onderzoeken onder studenten blijkt dat doelen stellen echt kan helpen om studieprestaties te verbeteren – al zijn de details van belang. Dit is wat de wetenschap stelt: Stel goed meetbare doelen, dus niet: 'Elke dag mijn best doen om zo goed mogelijk te studeren.' Formuleer doelen voor dingen die je ook echt kunt beïnvloeden: 'Vijf dagen in de week vier uur per dag studeren in de bibliotheek' is beter dan: 'Een acht halen voor het tentamen.' Straf jezelf wanneer je een doel niet haalt, bijvoorbeeld door geld te betalen aan een kennis of een goed doel. De dreiging van het niet halen

zorgt ervoor dat je harder werkt en je de kans op succes vergroot. Pas je doelen aan wanneer de omstandigheden veranderen. Vasthouden aan onrealistische voornemens zorgt ervoor dat je de motivatie verliest. Mocht je een ziek familielid hebben voor wie je moet zorgen, dan is dat een goede reden om je doel aan te passen: bijvoorbeeld drie keer in de week studeren in de bibliotheek, in plaats van vijf keer. Deel je doelen met anderen. Dit vergroot je wil om het te halen, bijvoorbeeld omdat falen tot schaamte kan leiden. Uit mijn eigen onderzoek – afgenomen voor corona – blijkt dat ongeveer de helft van de studenten studiedoelen stelt. Daar is dus nog winst te behalen. Want hoewel we voor veel zaken graag terug naar het oude normaal willen gaan, geldt dat voor de meeste studenten niet wanneer het hun studieresultaten betreft. Zoals bij zoveel dingen bestaan er ook handige apps die het stellen van doelen en het berekenen ervan gemakkelijker maken. StickK is waarschijnlijk de bekendste. Maar ook docenten kunnen helpen. Zelf wil ik bij het begeleiden van scripties altijd weten wanneer studenten hopen af te studeren en welke deadlines ze daarvoor nodig hebben. Moet ik streng zijn over het behalen van tussentijdse deadlines? Die vraag stel ik altijd, en meestal is het antwoord: ja! Achteraf levert dit vaak tevreden studenten op. Zo vertelde een notoire uitsteller mij: 'Door u heb ik geleerd om vroeg te beginnen met mijn werk en tussentijdse deadlines te zetten. Dit heeft mij echt geholpen om op tijd af te studeren.' Die student kwam overigens wel te laat op zijn eigen diploma-uitreiking. Wellicht is 'op tijd komen bij afspraken' een geschikt volgend doel.

Max van Lent is universitair docent economie aan de Universiteit Leiden

De fooi, de vinger en de trap na

September 2021. We konden het nauwelijks geloven. Was de politiek eindelijk tot bezinning gekomen? Hadden die demonstraties gewerkt? Zou het leenstelsel nu daadwerkelijk worden afgeschaft? Keerden we terug naar een tijd dat je zonder financiële zorgen kon studeren? Maart 2022. De plannen voor de nieuwe basisbeurs worden bekend. Uitwonende studenten krijgen 255 euro per maand, thuiswonenden 91. Dat is nog droeviger dan het klinkt: nauwelijks genoeg om collegegeld te beta-

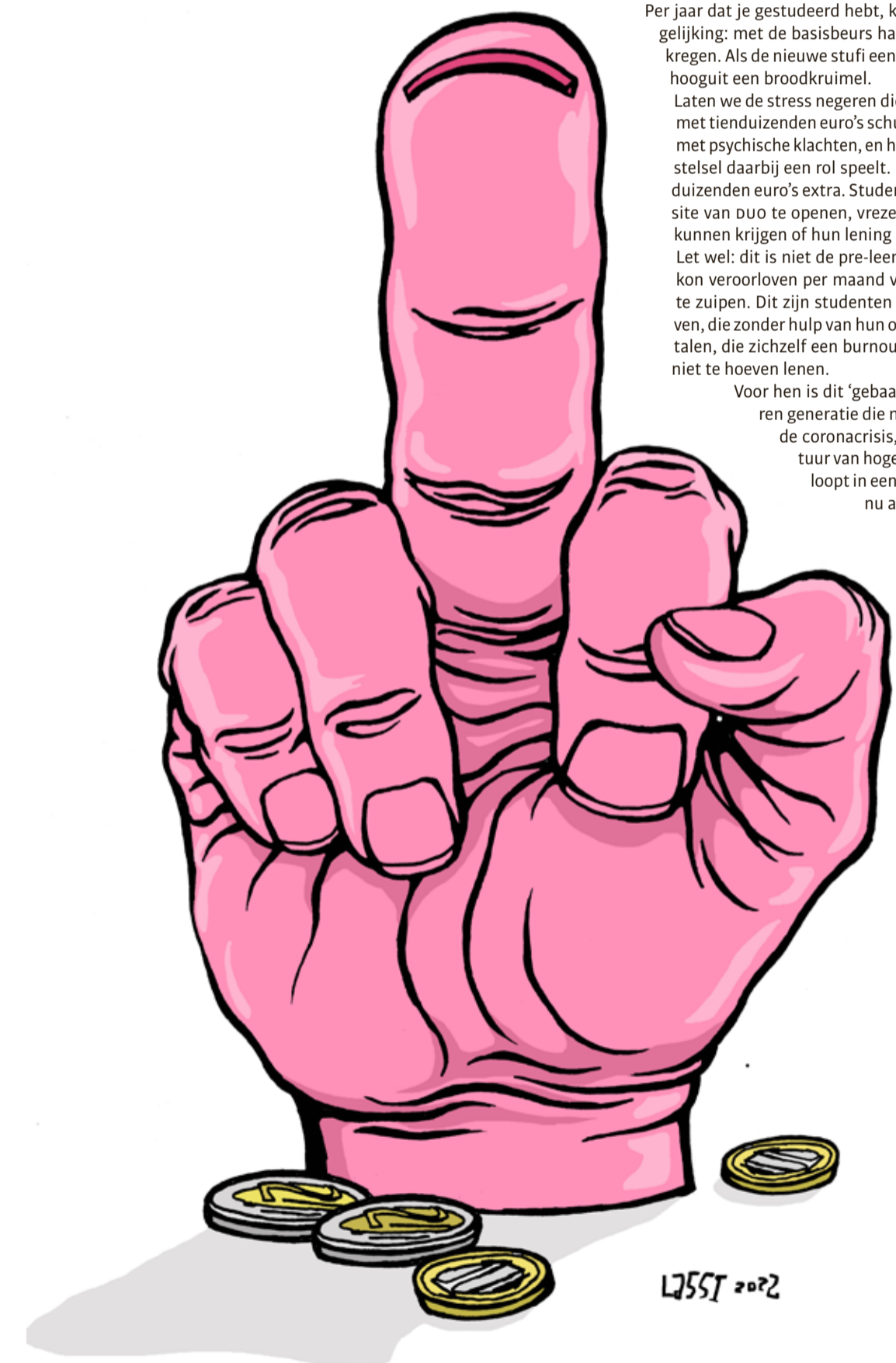
len, laat staan huur of boodschappen. En het is tien procent lager dan het bedrag dat in 2015 nog werd uitgekeerd. Tegelijkertijd zijn alle prijzen sinds 2015 met tien procent gestegen. Misschien moet iemand de ongeïnteresseerde ambtenaren op het ministerie van Onderwijs even bijspijkeren: door inflatie zakken de prijzen niet, maar stijgen ze. Het einde is nog lang niet in zicht. De historische hoge prijzen van vooral energie en voedsel gaan studenten alleen maar harder raken. Om hun tochtige kamertjes warm te houden, verstoppen ze gas alsof het gratis is. De huurprijzen zullen omhoog schieten, zeker nu er voorlopig

geen nieuwe kamers bij mogen komen en studenten uit huis worden gezet. In september 2023 zal er van die beurs weinig meer dan een fooi overblijven. En dan de verloren generatie, waartoe ik ook behoort. Wij krijgen een compensatieregeling. De overheid is zo gul om ons tegemoet te komen voor acht jaar leed, want ze vindt het zo 'wraag' dat zoveel studenten buiten de boot vallen en wil hiermee graag 'een gebaar maken'.

Per jaar dat je gestudeerd hebt, krijg je 359 euro terug. Ter vergelijking: met de basisbeurs had je bijna het tienvoudige gekregen. Als de nieuwe stuft een fooi is, dan is de compensatie hooguit een broodkruimel.

Laten we de stress negeren die studenten ervaren omdat ze met tienduizenden euro's schuld afstuderen. De helft kampt met psychische klachten, en het is geen geheim dat het leenstelsel daarbij een rol speelt. Elk jaar studievertraging kost duizenden euro's extra. Studenten durven niet eens de website van duo te openen, vrezen dat ze nooit een hypotheek kunnen krijgen of hun lening niet kunnen terugbetalen. Let wel: dit is niet de pre-leenstelsel-generatie die het zich kon veroorloven per maand vijfhonderd euro aan bier weg te zuipen. Dit zijn studenten die verantwoord en zuinig leven, die zonder hulp van hun ouders niet de huur kunnen betalen, die zichzelf een burnout in moeten werken om maar niet te hoeven lenen.

Voor hen is dit 'gebaar' een middelvinger. De verloren generatie die nog kampt met de nasleep van de coronacrisis, aan stress lijdt door een cultuur van hoge prestatiedruk en straks vastloopt in een kansloze woningmarkt, krijgt nu alsnog een trap na.

LJSSJ 2022

iedereen krijgt een boete

BOETE

knip de boete uit, kleur hem in en
deel de boete uit aan jezelf

JobMotion zoekt
FLEXPOLMEDEWERKERS!

Ben je student en op zoek naar een leuke bijbaan bij de Universiteit Leiden? Dan zijn wij op zoek naar jou!

JobMotion is het interne detachingsbureau van de Universiteit Leiden voor studenten. Als flexpooler krijg je binnen de universiteit de meest uiteenlopende (vooral administratieve) opdrachten. Werken bij de universiteit is niet alleen leuk, het is ook nog eens een waardevolle aanvulling op je cv!

Van belang is dat je op werkdagen overdag beschikbaar bent.

Stuur je cv met je beschikbaarheid naar:
Vacature@jobmotion.leidenuniv.nl

Inlichtingen: Bemadette Janssen - tel. 071 527 5453
www.jobmotion.nl

LAMME LEIDSE MEMES

Docent wil niet antwoorden op mail van runescapemail2@gmail.com: "Gelinkt aan account dat ooit mijn Mithril armor probeerde te stelen"

DE DAS

'We bedachten het "mystery virus" en lazen daarna over Wuhan... Sorry allemaal!'

Je kunt elkaar nu vrij letterlijk de tyfus geven

zond te houden en je tegenstanders te besmetten. Jezior weet het compact samen te vatten: 'Je kunt elkaar in dit spel vrij letterlijk de tyfus geven.'

Het is niet het eerste spel waarin het immuunsysteem centraal staat. De twee bedenkers waren al bekend met *Pandemic* en *Plague Inc.* 'Daar speel je tegen één onbekende ziekte. Wij wilden kijken naar bestaande ziektes die allemaal anders werken. Je immuunsysteem bestaat ook uit verschillende onderdelen. Het is één groot slagveld waar alles zijn eigen rol heeft.'

Alle elementen in het spel – van obscure bacteriën tot bekende virussen als HIV en corona – bestaan echt. Met één uitzondering: het 'mystery virus'. Jezior houdt de bijbehorende kaart omhoog. 'Er zijn heel veel ziektes waar we nog niets van weten. Daarom hebben we deze bedacht. Kort daarna lazen we een nieuwsartikel over een onbekend virus in Wuhan... Sorry allemaal!'

'De pandemie was een geluk bij een wereldwijd ongeluk', vertelt Jezior. De Beeld: 'We zagen mensen die niet geloven in de wetenschap en kritiek hadden op vaccins, terwijl de makers daarvan de mensheid willen redden. Maar er waren ook mensen die niet wisten wat een virus was of hoe een besmetting werkte. Ik ken iemand die nog nooit van DNA had gehoord. Die groep konden we zo bereiken.'

Jezior: 'De wereld van de cel is heel abstract. Wij wilden het visueel maken en duidelijk taalgebruik inzetten met een jasje van donkere humor. Dan begrijpen mensen bijvoorbeeld waarom antibiotica niet op virussen werken.' Voor hun spel hebben ze tientallen papers doorgelezen en websites van onder andere de WHO, CDC en RIVM door-

gespit. De Beeld: 'We moesten veel dingen versimpelen. Soms heeft een ziekte zoveel symptomen dat het niet op het kaartje past. Dan kies je een of twee belangrijke symptomen om uit te werken. We zetten overal bronnen bij, zodat mensen zelf onderzoek kunnen doen als ze interesse hebben.'

Toen kwam het zogeheten *playtesten*: meer dan honderd keer hebben ze *ImmunoWars* gespeeld met vrienden, familie, kennissen of – tijdens de diverse lockdowns – met zijn tweeën. Was het spel niet leuk of oneerlijk, dan wijzigden ze de regels of de kaarten. Jezior: 'We hebben achterlijk veel aanpassingen moeten maken. Sommige kaarten hadden dertig verschillende versies. Je bent er zoveel mee bezig dat je erover gaat dromen.'

Gelukkig raakten ze er niet op uitgekeken. 'Dat vreesden we eerst. Maar elke keer weten spelers nieuwe strategieën te ontdekken die we nooit eerder hebben gezien.' Ook de proefpersonen waren overwegend positief. 'We hebben het gespeeld met iedereen, van een professor immunologie tot leken. Vrienden die nooit luisteren als we het over onze studie hebben, tonen nu opeens belangstelling. We kunnen echt de brug vormen tussen publiek en wetenschap.'

Om het project te financieren begonnen ze een crowdfunding op het platform Kickstarter. Dat was een drukke periode, vertelt De Beeld. 'Je moet dan zo snel mogelijk groeien. Hoe meer mensen je steunen, des te hoger je op de *trending*-lijst terechtkomt.'

'We waren een maand lang twintig uur per dag bezig', vult Jezior aan. 'We hebben iedereen die we kennen benaderd. Daarnaast moesten we content blijven maken en bij bedrijven en spellenwinkels langsgaan. We hadden anderhalf uur om te slapen, en dat lukte niet vanwege de adrenaline. Op een gegeven moment zijn we echt ingestort. Het is mentaal niet gezond, maar het is niet normaal hoeveel je op een dag gedaan krijgt.' De actie was succesvol: ze haalden 14 duizend euro op.

Hun eerste uitbreiding is ook al beschikbaar: een set waarin spelers hun arsenaal kunnen uitbreiden met 32 soa-gerelateerde kaarten. Ze hebben nog verdere plannen voor uitbreidingen, zoals de volgende editie waarin ze parasieten en schimmels aan het spel toevoegen. Ook overwegen ze een versimpelde en minder lugubere familieversie.

'We zouden het team willen uitbreiden, dan hebben we tijd om af en toe een vak te volgen', hoopt Jezior. 'Zeker omdat onze studie overlap heeft met het spel, kunnen we het beste van beide werelden combineren.'

Is de afschaffing van de laatste coronamaatregelen slechte timing? De Beeld denkt van niet. 'Dankzij corona herkennen mensen mondkapjes en vaccins. Als ze iets weten over het onderwerp, maakt dat de instap makkelijker.' Jezior: 'We wisten dat mensen coronamoe zouden worden. Daarom hebben we veel breder ingezet op een spel over alle ziektes. Corona mag als hype wel voorbij zijn, maar zwarte humor is van alle tijden.'

Ruim twee jaar werkten Life Science & Technology-studenten Dennis de Beeld en Rafael Jezior keihard aan *ImmunoWars*, een kaartspel over infectieziektes. 'We zouden wel weer eens een vak willen volgen.'

DOOR OSCAR VAN PUTTEN
FOTO MARC DE HAAN

‘Alles kan hier, maar het lekt wel’

DOOR PIM BAKX
FOTO TACO VAN DER EB

Huis: Buurtboerderij ‘Nieuweg’
(‘want een huisgenoot heeft dyslexie’)
Adres: Nieuwegeweg, Haarlem
Grootte: 120m²
Kost: €300
Bewoners: 4

Hoe beland je op een boerderij?

‘Heel toevallig. We wilden met drie jongens gaan samenwonen. De vader van een van hen is makelaar in Haarlem. We hadden net twee andere woningen bezichtigd waaruit we moesten kiezen toen we een belletje kregen: “Lijkt het jullie niet vet om op een boerderij te wonen?” Natuurlijk zeg je dan ja!’

Waarom?

‘Er zijn zoveel mogelijkheden. We heb-

ben een oefenruimte voor een voltallige band. Ik heb mijn drumstel hierheen gesleept, allemaal versterkers, microfoons en verschillende gitaren. Een meisje dat hier ook woonde, repareerde fietsen die ze wilde verkopen. Het schuurtje staat nog vol onderdelen.

‘Als je een idee hebt dan kun je het gewoon uitvoeren. We zijn allemaal surfers, dus een huisgenoot wilde een *shaping bay*, een werkplaats om surfplanken te maken. Dat kan allemaal. Zo heeft iedereen zijn eigen project.’

Wat is die van jou?

‘Een huisgenoot en ik waren al een tijd vrijwilliger bij Ecoring. Zij doen aan *community supported agriculture*. Vrijwilligers zorgen voor de tuin en halen inkom-

sten uit de oogstaandelen. Je betaalt 175 euro per jaar en dan kun je elk weekend heel veel tassen met oogst meenemen. ‘Het is duurzaam, seizoensgebonden en lokaal. Wij hadden een droom om zo iets zelf te starten, dus toen we deze plek kregen, hebben we hier een tweede locatie geopend.’

Zijn er ook nadelen?

‘De elektra is honderd jaar oud. Op een gegeven moment was er steeds kortsluiting. De aardlekschakelaar vloog er dan uit, en de cv-ketel werkt op stroom. Dan zaten we zonder warm water en licht. Dat duurde een paar weken.’

En dat enorme gat in het dak?

‘Daar is ooit een boom op gewaaid. Als het flink regent, stroomt het water gewoon naar binnen. Bij storm lig ik met angst in bed, bang voor de volgende boom. Het is antikraak, dus er is niet zoveel aan onderhoud gedaan. Er is een plan van de gemeente om een verslaafdenopvang te bouwen specifiek voor uitbehandelde mensen. Wij waren een van de vier beoogde plekken. De opvang zou praktisch in onze achtertuin komen.’

Wat waren de reacties?

‘De buurt werd helemaal gek. Ze kwamen inspreken in de gemeenteraad, protesteerden op de Grote Markt en verderop in het park met spandoeken. Wij hebben daar niet aan meegedaan, want we wilden neutraal blijven. Ons idee voor een moestuin werd goedgekeurd door de gemeente, juist zodat toekomstige verslaafden er mogelijk ook een dagbesteding hadden. De burens vonden het vervelend dat wij ze een extra reden gaven om het hier wel te bouwen. ‘We hebben een mooie folder gemaakt waarin we ons plan proberen uit te leggen, een pitch voorbereid, en tasjes uitgedeeld met twee kropjes sla van onze eigen oogst. We dachten ze daarmee te overtuigen, maar kregen van bijna iedereen een preek hoe wij de gemeente aan het helpen waren. Ze waren echt pissig op ons.’

COLUMN | MAIA DE QUAY

Sorry voor dit hoogverraad. Ik ga naar D*n H**g

Iets meer dan een maand geleden schreef ik dat ik er toch echt aan moet geloven: na meer dan 3,5 jaar in een goor studentenhuis komt de smerigheid ook mijn neus uit.

Na een ongezellige zoektocht naar een nieuwe plek in de hel die in de volksmond de woningmarkt wordt genoemd (hallo meer dan 50 keer reageren op woningen en 4 keer antwoord krijgen!), heb ik een nieuwe plek

gevonden. Hoewel ik daar heel blij mee ben, heeft het me uiteraard opgezadeld met nieuwe problemen.

Probleem 1: mijn nieuwe huis staat in D*n H**g - sorry

lieve Leidenaren, het spijt me echt. Ik ben me er terdege van bewust dat dit hoogverraad is, maar een huis vinden in Leiden bleek onmogelijk als je geen zin hebt om een makelaar te betalen, zo ongeveer alle documenten met je naam erop te overhandigen en bij voorbaat je eerstgeborene af te staan.

Probleem 2: hospiteren. Dit probleem bleek tweeledig, want niet alleen moest er in Den Haag worden gehospiteerd voor een extra huisgenoot die bij mij en mijn beste vriendin wilde komen wonen, ook moest er vervanging komen voor mijn felbegeerde plekje in de studentenbunker waarvan ik - hoewel het echt tijd is om te gaan - zoveel hou.

En ‘vervanging’, dat trok mijn ego slecht.

Maar goed, wat moet dat moet en zo verschenen er een week geleden ongeveer dertig aspirant-Maia's op onze hospiteeravond.

Het was waarschijnlijk beter voor mijn gemoedstoestand geweest als ik die avond had overgeslagen, maar om een nog steeds onbekende reden vond ik het een goed idee om in ieder

geval een deel van de avond aanwezig te zijn en te zien wat voor vlees er in de kuip zat.

Het lastige was (en is) dat ik mezelf constant vergeleek met iedereen die zijn mond opentrok. Of ze nu een vraag beantwoordden over hun favoriete frituursnack of het dilemma ‘Kim of Kanye?’ moesten oplossen, het lukte me telkens niet om te bedenken wat ik zou zeggen en of Jantje of Marietje als gevolg daarvan wel of niet goed in ons huis zou passen.

Gelukkig voor iedereen was ik na een uur zo moe van mezelf dat ik ben vertrokken, en heb al het vertrouwen in mijn huisgenoten geschonken om een nieuwe ‘mij’ te selecteren. Met dat vertrouwen bleek het wel goed te zitten, want naast dat ze met volle overgave de leukste aanwezige een kamer hadden aangeboden, hebben ze mij nog even op het hart gedrukt dat ze me gaan missen en ik niet te vervangen ben. Het is misschien een beetje klef, maar koud liet die opmerking me bepaald niet. Tijd om zonder zorgen en met gestreeld ego de bunker te verlaten. Over ‘op het hoogtepunt stoppen’ gesproken.

MAIA DE QUAY is student rechten

‘Een huis in Leiden is onmogelijk als je geen zin hebt om bij voorbaat je eerstgeborene af te staan’